

SUPER DEKK SERVICE í Havn

Nýtir mest framkomnu tól innan bildekk

Tólini verða roynd

Herfyri opnaði ein nýggi dekk service stöð við Velbastaðvegin í Havn. Hetta er tann fyrsta av sínum slagi íð viðger alt innan dekk service burturav. Tólini sum nýtt vera, eru tey mest framkomnu í heiminum. Stöðin er før fyri við nýmótans tólum at avbalansera bildekk, soleiðis at bilurin ikki kemur at hava ristingar o.a. Fyri at avbalanseringin er í ordan vera ser lig tól nýtt til at registrera at hjólið er 100 pst. í lagi.

Arbeiðið verður gjørt sera effektivt og tað tekur bert umleið ein

hálvan tíma at fáa bildekkini avbalanseraði og bött.

Tólini, sum nýtt verða, kosta

um 120.000 kr. Anarar av Super Dekk Service, sum stöðin kallast, eru Svenning Olesen og Sámál Bláhamar.

I hyggju at gera enda á »GUITARSPÆLARANUM«

— Veit okkum pening og mat. Men lat hetta verða gjørt innan tveir vikur. Annars fremja vit annað herverk.

Ein maður, sum navngjøvur seg Harry, hevur herfyri í eini telefon samroðu hött bretska blaðið *The Guardian*.

Maðurin sigur, at hann hevur í hyggju at gera av við Vermeer-málingin »Guitarspælarin«, um hann ikki fær eitt gjald uppá eina millión dollara.

— Peningurin skal nýtast til keyp av matvorum til fáteka fólk íð á oynni Grenada, sum liggur í Karibiska havinum, segði Harry í höttin síni til blaðið.

»Guitarspælarin« er annars framman undan vorðin stolin frá

Kenwood-húsinum í London. Málningurin, sum hevur eitt vírið uppá 25 mill. kr., er vorðin til í 17. öld og er eftir hælenska listamanninum Jan Vermeer.

Kendi hælenski málningurin »Guitarspælarin«

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

28. PARTUR

— Tað er veruleikin, svaraði Bob. — Tað kom split í vinarlagið okkara millum.

— Núvel, so kemur tú kanska at dansa við mær istaðin?

— Hvi heldur tú tað?

— Jú, fyri lotu síðani tóktist tú ongan áhuga hava at dansa við mær. Tú hevði ikki stundir, var svar titt, tá eg spurdi. Tú mátti fara at leita eftir elskaðu tíni.

— Lis hevði seg enn nærri at honum.

— Men sum eg skilji, so hevði hon ongan áhuga at verða funnin. Og nú er tú í einsemi. Manja er horvin. Eg haldi, tú átti at kvika tær at givið mær játtandi svar.

— Játtandi svar? Bob var óvitandi.

— Ja, skilir tú meg ikki. Játtandi svar til at dansa við mær. Tað er ikki hvørjum manni, eg gevi slik tilboð.

Bob lat eygu síni ferðast at henni.

Lis var tekkilig, helt hann. Eitt satt sprund. Hon var heldur ikki skelkað. Sum Manja var tað. Bob

var umhugsin. Síðan tveitti hann sigarettstubbann frá sær.

— Í lagi. Latum okkum so dansa, meðni, helt hann. — Meðan enn stundir eru til tess. Eg verði noyddur at fara aftur á pallin um eina lotu.

Lis var fegin um avgerð Bobs at dansa við sær. Hon hevði seg tætt upp at honum.

— Tað verður ein lota, áður enn tú skal leika aftur á ljóðfari tinnu. Steðgur tykkara er nústani byrjaður. Lis var blúgv.

— Eg kann siga við vissu, at tú ikki vil ella torir at dansa við mær alla hesa lotuna at enda. Uttan íhald?

— Hvi skuldi eg verði ræddur?

— Tí, segði hon blúgv.

— Sjalvandi tori eg, helt hann.

— Ger tú tað?

Lis flenti. Tað var just tað, hon hevði ynskt.

Tey hildu fram við dansi teirra. Bob kendi blúgvu royndir hennara. Hon ætlaði at lata hann ávirka. Til tess.

— Nei, hugsaði Bob. — Íllans-tíð skal eg tað.

— Tú dansar frálíkt, teskaði Lis.

— Tú, Lis. Bob royndi at ferðast úttanum. — Vóru tú og Manja í hóslogi í kvöld?

— Jú.

— Hvat segði Manja? Segði hon einki, forvitnaðist Bob.

Lis risti við hövðinum.

— Púrt onki um teg. Um tað er so, tú heldur. Ver tú bert sinniligur. Eg skal siga tær, at Manja als ongan áhuga hevði at fara í dans í kvöld. Ásonan. Hon kom bert av teirri orsök, at eg var einsamall.

Bob gjordist hugsunarSAMUR. So hevði hann fingið vissu fyri tí. Hon hevði ongan áhuga at koma. Fór bert, tí Lis var einsamall!

— Tú dansar frálíkt, tók Lis aftur aftur. Hon beit hann í oyrað. Hvat var hon úti eftir, hugsaði Bob. Hasin kettlingurin.

— Vit vera noydd at halda uppá at at dansa. Orsakað av atburði tinnu.

— Hvi, spurdi Lis. — Tú tordi ikki at dansa við mær kortin? Eg fekk vissu fyri hesum. Tú er ikki annað enn ein smádrongur. Eins og Manja er ein smágenta!!!

Hann rodnadi.

— Hvør er orsokin til hasa framsagnina?

— Skilir tú, flenti hon. — Um tú var eitt mannfólk, hevði tú viljið að dansað við mær, og ikki borið teg so at. Men eg havi annað upp-skot at bera fram.

— Hvat er tað?

— Tú torir ikki at fylgja mær til hús í kvöld?

— Hvi skuldi eg borið ótta fyri tí?

— Hvi? Hon flenti aftur. — Av teirri einfaldu orsök, at eg kundi gjørt við teg just sum mær lystir. Ha, ha, ha. Og tí ber tú ótta fyri. Men hvat heldur tú, Manja hevði sagt um tað?

Eftir øllum at døma var Lis ikki vitandi um, at tað var liðugt teirra millum, Bob kendi seg særðan. Bert at hugsa um hana. Hvi varð alt samband kvett teirra millum?

— Tær nýtist ikki at fáa Manju við í hesa myndina, segði Bob hvassliga.

— Tú torir kortini at vera í fylgi við mær?

— Jú, sjálvsagt.

— Í lagi. So bði eg eftir tær, til poppspel tykkara er liðugt.

Manja hevði gjørt seg tilreiðar. Hon dugdi bert ikki at meta, hvar hon skuldi skjóta. Hvar hann skuldi verða raktur.

— Eg eri ongin brotskvinna, hugsaði Manja. — Eg verði ikki revsað kortini.

Manja hugsaði framvegis.

Har gekk hann, Magne Akre. Við sigaretti í munpklovanum.

Hvi lat hon ikki skot av? Hvi stardi hon bert?

Manja setti sær sjálvum spurningar. Men orsök var til tess.

— Tú fremur morð, segði ein rodd. — Sjálvt um tú ikki verður revsað er tað morð.

Akre fór umsiðir til gongu móti einum hýrugini.

Og Manja bert stardi at tí, íð fór fram.

Hon hevði ikki latið skot av. Og nú var hann horvin.

Mnaja iðraði seg um avgerðina. Ikki at fremja morð. Sum ein rodd hevði talað til hennara. Og samstundis avirkað sinnalag hennara.

Winter lá framvegis í andveki. Og hann gjordist bilsin, tá hann sá Manju ganga einsamalla. Hvat hugsaði hon fyri sær? Men hann var óvitandi um ætlanir hennara.

Manja fór til sorgar. Hon hevði onki skot latið av. Hon græti.

— Bob, tú má hjálpa mær, segði hon.

Men kortini var alt sum áður. Hon bar hatur til mannfólkið.

Eisini Bob.

Dagin eftir, tá Manja var á veg til hús úr skúla í fylgi við nøkrum av vinkonum sínum, gingu tær fram við eini bilstöð.

Genturnar prátaðu óført. Eisini Manja.

Men bráðliga vildi hon ikki lut-taka í práttinum meiri. Hon hevði borið eygað við ein bilforara. Tjúkkur og lágur á vokstri. Sami bilforari, sum hevði koyrt Akre kveldið fyri.

Hon fekk eitt hugskot! Eitt frálíkt hugskot, helt hon.

Farið tí bert leiðir tykkara, segði hon við hinar genturnar. — Eg komi aftan!

(Framhald)